

Fővárosi Ítéltábla

9.Pf.20.247/2023/6.

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Benke Miklós Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe, ügyintéző: dr. Benke Miklós ügyvéd) által képviselt **I.r. felperes** (I.r. felperes címe) I. rendű, **II.r. felperes** (I.r. felperes címe) II. rendű és **III.r. felperes** (I.r. felperes címe) III. rendű felpereseknek – a pártfogó ügyvéd Ügyvédi Iroda (pártfogó ügyvéd címe, ügyintéző: pártfogó ügyvéd pártfogó ügyvéd) által képviselt **alperes** (alperes címe) alperes ellen **sérelemdíj megfizetése** iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2023. február 14. napján meghozott 71.P.21.675/2022/20. számú ítélete ellen az alperes 22. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A fellebbezési illetéket az állam, míg az alperes pártfogó ügyvédjének díját az alperes viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperesek módosított keresetükben kérték, hogy a bíróság kötelezze az alperest a felpereseknek egyenként 10.000.000 forint sérelemdíj megfizetésére. A keresettel érvényesíteni kívánt jogként a Polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. § (2) bekezdését, a Ptk. 2:43. § a) pontját és a Ptk. 2:52. §-át jelölték meg.

[2] Az érvényesíteni kívánt jog ténybeli alapjaként előadták, hogy az alperes éveken át verbálisan és fizikailag is bántalmazta a felpereseket. Az I. rendű felperest a verbális

bántalmazás során több alkalommal megalázta és sértegette, „büdös, mocskos kurvának, picsának, bénának” nevezte, egyéb trágár kifejezésekkel illette. Ezen túl fizikailag is bántalmazta: leöntötte, a nyakát szorította, pofon ütötte, haját tépte. Gyermekait, a II. és III. rendű felperest évekig rendszeresen testszerte megütötte, megrúgta, kiabált velük, sértegette, „bamba bénának, balfaszna” nevezte és sorozatosan megalázta őket mások jelenlétében is. E cselekmények miatt a Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság a 2021. május 12. napján kelt 1.Bf.171/2021/12. számú jogerős ítéletében az alperest bűnösnek találta 2 rendbeli kapcsolati erőszak, valamint 3 rendbeli kiskorú veszélyeztetésének büntetében.

[3] Jogállításuk szerint az alperes a felperesek verbális bántalmazásával az emberi méltósághoz, míg fizikai bántalmazásával az élet, testi épség, egészséghez való személyiségi jogát sértette meg. Az élet, testi épség és egészséghez való jog megsértése miatt elszenvedett sérelmekért fejenként 5.000.000 forint, míg az emberi méltóságuk megsértése miatt őket ért sérelmek okán egyenként 5.000.000 forint sérelemdíjat érvényesítettek. Jogi érvelésük szerint a hosszú évekig tartó, megalázó és elnyomó élethelyzet, a rendszeres verbális és fizikai bántalmazások megalapozzák sérelemdíj iránti igényüket, az őket ért traumák kompenzálására – a sérelemdíj magánjogi büntetés jellegére is figyelemmel – a kért összeg indokolt.

[4] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

[5] A keresetet – a tényállásra is kiterjedően – mind jogalapjában, mind összecszerúságában vitatta. Azzal érvelt, hogy a felperesek előadása kidolgozatlan, az nem felel meg a Ptk. 2:52. § (3) bekezdése szerint előterjesztett beadvány követelményének, csupán egy összeg bemonddása. Ezért a keresetre érdemben nyilatkozni sem lehet. A kereset nem tartalmazza az érvényesíteni kívánt jogot és azt sem, hogy a kért összeget a felperesek mire alapítják, az hogyan áll arányban az elszenvedett sérelemmel, ha egyáltalán volt ilyen. A felperesek nem is bizonyították, hogy a megjelölt összegek milyen számításból erednek, a két ítéleten túl semmilyen bizonyítékkal nem szolgáltak. Csak az ítéleti tényállásokat fejtegetik, holott a vád jogszerűtlen, szakszerűtlen és valótlan volt. A büntetőítéletek nem támasztják alá a felperesek által előadottakat, megállapításaik nem fedik a valóságot, a rögzített tényállás elfogult, nem kellően felderített, ezért az ítéletek nem képezhetik a kártérítés jogalapját.

[6] Vitatta, hogy gyermekeire az állítólagos bűncselekmény hatást gyakorolt, a pedagógusok vallomása szerint a gyermekeivel minden rendben volt. Nem róható fel neki az a nevelési módszer, melynek eredménye a jó tanuló, jó sportoló gyermek. Mindez pedig az elszenvedett kár létezését cáfolja.

[7] Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az I., a II. és a III. rendű felpereseknek 15 napon belül személyenként 10.000.000-10.000.000 forintot, továbbá együttesen 1.397.000 forint perköltséget. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesek költségfeljegyzési jogára figyelemmel meg nem fizetett 1.500.000 forint kereseti illetéket az esedékesség napjáig a Magyar Államnak az állami adó- és vámhatóság illetékbevételei számlájára.

[8] Ítéletének indokolásában a Pp. 264. § (1) bekezdésének felhívásával megállapította, hogy az alperes bűncselekménye az I. rendű felperes tekintetében a másodfokú ítélet [34] bekezdésében kifejtettek szerint, a Btk. 212/A. § (2) bekezdés b) pontja, míg a II. és III. rendű felperesek tekintetében a Btk. 208. § (1) bekezdése szerint minősített. Rögzítette, hogy a felperesek keresete részben az emberi méltóság megsértése miatti sérelem kiküszöbölésére irányult. A büntetőbírószági ítéletek alapján megállapította, hogy az alperes által megsértett személyiségi jog a becsülethez fűződő jog volt. Az I. rendű felperes esetében ez az elsőfokú ítélet [170] bekezdéséből vezethető le, mivel a kapcsolati erőszak bűntettének tényállási eleme a becsületsértés. A II. és III. rendű felperesek esetében pedig a sérelmezett sértegetés, megalázás, verbális bántalmazás a Ptk. 2:45. § (1) bekezdésében írt törvényi tényállásnak felel meg. Kiemelte ugyanakkor, önmagában e jog megjelölésének hiánya nem vezethet az igény elutasításához. Az ugyanis megállapítható, hogy a felperesek pontosan mely cselekmények következményeként kértek sérelemdíjat, az alperes cselekménye miatt pedig a felperesek emberi méltósága egyértelműen sérült. A becsülethez való jog sérelmének megfelelő, büntetőbírószági ítéletben foglalt tényállás pedig bűncselekménnyel okozott nem vagyoni sérelmet eredményez. Hangsúlyozta, az alperesi állásponttal szemben nem tartozik jelen eljárásra annak megállapítása, és e tárgyban még bizonyításnak sincs helye, hogy az alperes a felperesek verbális bántalmazását elkövette-e, vagy sem. Ennek ellenkezője ugyanis az alperes bűnösségét kimondó jogerős ítélet törvényi tényállásának, a bizonyítékok értékelésének, az azok eredményeként levont bűnösség megállapításának polgári perbeli tiltott felülbírálatát jelentené. Mindezekből arra a következtetésre jutott, hogy a felperesek emberi méltóságát sértő alperesi cselekmény okán a nem vagyoni sérelem megállapítható.

[9] A II. és III. rendű felperesek sérelmére elkövetett kiskorú veszélyeztetésének büntette, a kiskorú testi, értelmi, erkölcsi vagy érzelmi fejlődését veszélyeztető cselekmény ugyan nem feleltethető meg teljes egészében az élet, testi épség és egészséghez fűződő jognak, azonban ez utóbbi a másodfokú ítéletben elfogadott bizonyíték értékelési tevékenység eredményeként fennáll. A büntetőeljáráásban szerzett szakvélemény alapján az alperes cselekménye a kiskorú sértettekben félelmet, szorongást, önértékelési zavart, érzelmi traumát okozott. A másodfokú ítélet [35] bekezdése szerint nemcsak a sérelem veszélye merült fel, hanem a kiskorú sértettek érzelmi fejlődése az alperes magatartásával okozati összefüggésben alakadt. Az alperes tévesen hivatkozott arra, hogy egyes bizonyítékok e megállapítással szembeni következtetésekre adhatnak alapot: a bizonyítékok felülbírálata ugyanis jelen eljárásban kizárt, ahogy az is irreleváns, hogy az alperes a gyerekei viselkedésének milyen jelentőséget tulajdonít. A másodfokú ítélet [35] bekezdése is rögzíti, nem szolgálja a gyermek érdekét az olyan „nevelés”, melyet a gyermek lelki terrorként él meg. Semmilyen eredmény szempontjából nem minősíthető elfogadható nevelésnek az, amelynek része, hogy az alperes a gyermekeinek nem ad elegendő táplálékot, nem engedi ki őket szükségletüket elvégezni az esti lefekvés után. Mindebből az elsőfokú bíróság arra következtetett, hogy az alperesi cselekmény II. és III. rendű felperesek érzelmi fejlődésére kifejtett tiltott hatása miatt az élet, testi épség és egészséghez fűződő jog sérelme megállapítható. Irrelevánsnak tartotta, hogy az alperes a büntetőbírószági ítéletekkel milyen okból nem ért egyet, a büntetőbírószágok az alperes szerint milyen eljárási hibákat vétettek. Az alperes bűnösségét jogerős ítélet mondta ki a kapcsolati erőszak és a kiskorú veszélyeztetésének büntetteiben. A vád tárgyává tett azon tények, melyek alapján az alperes büntetőjogi felelősségét megállapították, az alperesi cselekmény személyiségi jogot sértő jellege a perben nem vitatható.

[10] Kiemelte, a sérelemdíj összegszerűségének megállapítása kizárólag mérlegelés útján lehetséges, konkrét összegszerű levezetés előadása – az annak alapjául szolgáló

körülmények megjelölésén túl – szükségtelen volt. A felperesek személyiségi jogának megsértése miatt követelt sérelemdíj nem eltúlzott, összegszerűségében megalapozott. A sérelemdíj mértékének megállapításakor figyelembe vette, hogy a bűncselekmény kiemelten felróható, a testi fenyegetéssel járó „nevelés” a II. és III. rendű felperesek egészen kicsi korától kezdődően rendszeres volt a gyermekeket súlyosan sértő, obszcén kifejezések rendszeres, személyiséget pusztító alkalmazásával, melynek eredménye a gyerekek pszichés sérülése. A közeli hozzátartozói státuszát kihasználó alperes éveken át embertelen módon bánt a felperesekkel. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint a kért sérelemdíj alkalmas a hasonló jellegű cselekmények megelőzésére, a társadalom elítélésének kifejezésre juttatására és a magánjogi büntető funkció betöltésére is. Hangsúlyozta, a közeli hozzátartozóit, a saját kiskorú gyermekeit állatként kezelő, ennek ellenére önmagát áldozatnak tekintő alperes vagyoni helyzete a sérelemdíj összegének megállapításánál irreleváns, a cselekmény következményei annak elkövetése előtt és nem utána mérlegelendők.

[11] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására utasítását, valamint a pártfogó ügyvédi díj viselésére köteles fél megállapítását kérte.

[12] A másodfokú bíróságtól alkalmazni kért felülbírálati jogkört a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontjában jelölte meg.

[13] A hatályon kívül helyezés iránti fellebbezési kérelme indokaként arra hivatkozott, hogy az első fokon eljáró bíró elfogult volt, melynek egyértelmű bizonyítéka az elsőfokú ítélet [55] bekezdésének minden alapot nélkülöző megállapítása. A bíró részrehajlóan járt el, ítéletében szubjektív nyilatkozatot tett, saját véleményét foglalta ítéletbe, sőt, azt mint súlyosító körülményt vette figyelembe. A büntetőbíróság nem állapította meg, hogy embertelen módon bánt volna másokkal, vagy hogy állatként kezelte közeli hozzátartozóit. Ez a bíró személyes véleménye, amiből nemcsak az következik, hogy elfogult, hanem az is, hogy rendkívül eltúlzott összeget határozott meg, ezért ítélete megalapozatlan is. Az Alaptörvény XXVIII. cikkének idézésével hangsúlyozta, amennyiben a bíró elfogult, az abszolút hatályon kívül helyezési ok a Pp. 12. §-a és 381. §-a alapján, és az első fokon eljáró bírót ki kellett volna zárni. További hatályon kívül helyezési okként arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a keresetlevelet be sem fogadhatta volna, ugyanis hiányzik az érvényesíteni kívánt jog, és a jogi érvelés is hiányos. Ezt bizonyítja álláspontja szerint, hogy a keresetlevél hiánypótlását is elrendelte a bíróság az alperes indítványára. A hiánypótlás azonban a jogalap megjelölését és az összegszerűség levezetését továbbra sem tartalmazza. Ezáltal sérült a kérelemhez kötöttség, mivel a keresetlevél és annak kötelező tartalmi elemei behatárolják a bíróság mozgásterét. Álláspontja szerint a felperesi kereset kidolgozatlan, minden részlet nélkülöz, nem felel meg a minimum jogszabályi követelményeknek, hiszen nem tartalmazza az érvényesíteni kívánt jogot a jogalap megjelölésével, nem indokolja a követelés összegszerűségét, nem fejt ki, hogy miért ez az összeg áll arányban a sérelemmel, ha egyáltalán volt ilyen, és nincs előadás a sérelemdíj mértékére irányadó feltételekre sem. A kereset azért is hiányos, mert a felperesek meg sem jelölik és nem is bizonyítják, hogy a sérelemdíjként megítélni kért összeg milyen számításból ered és min alapszik. Bizonyítási indítványokat sem terjesztettek elő, ami megvilágítaná a sérelem mibenlétét, létrejöttének módját. Az elsőfokú ítélet bizonyítékként a két ítéleten túl semmilyen adattal, ténnyel nem szolgál, holott az elsőfokú büntetőítélet a jogszerűség próbáját sem állta ki, azt alapjaiban

változtatta meg a másodfokú büntetőbíróság. Részletes levezetés hiányában pedig a keresettel szemben nem lehet érdemben védekezni.

[14] Az elsőfokú ítélet megváltoztatása iránti fellebbezési kérelmét azzal indokolta, hogy az összeg eltúlzott. Az elsőfokú bíróság olyan elemeket rögzített ítéletében, melyeket a korábbi büntetőítélet nem tartalmazott, és ezekre hivatkozva ítélte a jogsértést olyan súlyúnak, mely alapot adhat ilyen összegű sérelemdíj megállapítására. Valójában azonban annak sem adta kellő indokát, hogy mik voltak a mérlegelési szempontok. Az ítélet sérti a Ptk. 2:45. § (2) bekezdését és a Pp. 170. § (1) bekezdés d) pontját, mivel konkrétan meg kellett volna jelölni a sérelemdíjra irányadó tényállítást.

[15] A felperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérték.

[16] Azzal érveltek, hogy a Pp. 15. § (2) bekezdése értelmében az alperes kizárási kérelmet az eljárást befejező határozat meghozataláig terjeszthetett volna elő, ezt követően már nem. Az alperes az elfogultságra kizárólag a döntés tartalmából következtetett, azonban ez okból elfogultságra nem lehet hivatkozni. Az a fellebbezési érvelés, hogy az eljáró bíró a saját véleményét foglalta az ítéletbe, nem szolgáltatathat alapot az ítélet megváltoztatására. Az ítéleti rendelkezés nem a bíró személyes véleménye, hanem a bíróság állásfoglalása a jogvita lényegéről. Iratellenes az a fellebbezési megállapítás is, mely szerint a másodfokon eljáró büntetőbíróság alapjaiban változtatta meg az ítéletet. A keresetlevélből nem hiányoztak annak kötelező tartalmi elemei, a jogalapot egyértelműen megjelölték a keresetlevél IV. fejezetében. A keresetlevél kiegészítésére csak annyiban és azzal került sor, amire az elsőfokú bíróság felhívta őket. Az eset körülményeit részletesen tartalmazta a keresetlevél, egyértelműen megállapítható volt a jogsértés súlya, annak ismétlődő jellege, a felróhatóság mértéke, jogsértés sértettre és környezetre gyakorolt hatása. Ezekre figyelemmel állapította meg az elsőfokú bíróság a sérelemdíj összegét, a figyelembe vett körülményeket az ítélet indokolása is tartalmazza.

[17] A fellebbezés nem alapos.

[18] Az alperes fellebbezése az elsőfokú ítélet megváltoztatására és a kereset teljes elutasítására irányult, ezért az elsőfokú bíróság ítéletnek nem volt a Pp. 358. § (5) bekezdése alapján jogerőre emelkedett rendelkezése, így azt a másodfokú bíróság egészében bírálta felül a Pp. 370. § (1) bekezdése és 371. § (1) bekezdés b) pontja értelmében a fellebbezési kérelem és annak indokai mentén.

[19] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemi döntésével és annak jogi indokaival is a legteljesebb mértékben egyetértett, ezért a másodfokú bíróság kizárólag a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel emeli ki a következőket.

[20] Az alperes az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése iránti fellebbezési kérelmét részben az első fokon eljáró bíró elfogultságára alapította. A Pp. 380. § b) pontja akkor teszi lehetővé az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, ha az ítélet meghozatalában olyan bíró vett részt, akivel szemben törvény értelmében kizáró ok áll fenn. A hatályon kívül helyezéshez azonban nemcsak az állított kizárási ok, hanem az is szükséges, hogy a bírót a per elintézéséből határozattal kizárják. Az alperes a Pp. 15. § (2) bekezdése szerint az eljárást befejező határozat meghozataláig az eljáró bíró elfogultságát nem jelentette be, kizárását nem kérte, annak tárgyában ekként határozat sem született. A bírót kizáró határozat hiányában ezért az alperes hatályon kívül helyezés iránti kérelme sem lehet alapos. Megjegyzi ugyanakkor a másodfokú bíróság, a fellebbezésben a bíró elfogultságának indokaként előadott tények még valótlanok is: a büntetőeljárásban jogerősen megállapított ítéleti tényállás szerint ugyanis éppen az alperes közölte többször a gyerekeivel, hogy „velük csak így lehet bánni, ütni kell őket, mint a kutyát” (Gödöllői Járásbíróság 4.B.571/2018/153. számú ítélet [21] bekezdés). Ezért az elsőfokú bíróság alperes által kifogásolt, az ítélet [55] bekezdésében tett megállapítása nem a bíróság szubjektív értékítéletét tükrözi, hanem a büntetőeljárásban jogerősen megállapított tényeken alapul.

[21] A hatályon kívül helyezés iránti fellebbezési kérelem indokaként az alperes arra is hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a keresetlevelet – annak hiányossága okán – be sem fogadhatta volna. Fellebbezési érvelésével szemben azonban a felperesek keresetlevele a Pp. 170. §-ában írt törvényi követelményeknek megfelelt, az tartalmazta az érvényesíteni kívánt jogot (keresetlevél IV. pont) és a jogi érvelést is. Az elsőfokú bíróság hiánypótlási felhívására ugyanis a felperesek keresetlevelükben megjelölték a megsértettnek állított személyiségi jogokat, és azt is előadták, hogy melyik személyiségi jogsértések miatt milyen összegű sérelemdíjat érvényesítenek és milyen ténybeli alapon, azaz minden, az adott esetben szükséges és elégséges tény- és jogállítást megtettek. Tévesen állította fellebbezésében az alperes azt is, hogy az elsőfokú bíróság az alperes indítványára, és az alperes által megjelölt tartalommal rendelte el a keresetlevél hiányainak pótlását. Ahogyan arra az elsőfokú bíróság ítéletében helyesen mutatott rá, a sérelemdíj mértékét a bíróság mérlegeléssel állapítja meg, annak összegszerű „levezetése” – a felpereseket ért nem vagyoni sérelmek előadásán túl – nem szükséges és nem is lehetséges. Alaptalanul hivatkozott az alperes fellebbezésében arra is, hogy a felpereseknek semmilyen bizonyítási indítványa nem volt. A perben ugyanis okirati bizonyítás folyt, a felperesek tényállításaik bizonyítására rendelkezésre bocsátották az elsőfokú és a másodfokú jogerős büntetőítéletet. Hangsúlyozza a másodfokú bíróság, a Pp. 264. § (1) bekezdése értelmében a bíróság nemcsak a büntetőeljárásban megállapított bűncselekményhez, hanem annak ténybeli alapjához is kötve van, attól eltérő tényállást nem állapíthat meg, és arra sincs lehetőség, hogy a bűncselekmény törvényi tényállását képező tényeket az alperes jelen perben egyáltalán vitássá tegye. Mindezek miatt az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése iránti fellebbezési kérelem ez okból is megalapozatlan volt.

[22] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására sem látott lehetőséget. A fellebbezésében foglaltakkal szemben ugyanis az elsőfokú bíróság által megállapított sérelemdíj a büntetőítéletek ismeretében egyáltalán nem tekinthető eltúlzottnak. Az elsőfokú büntetőítélet [169] bekezdése megállapítja, az alperes a gyermekek nevelése körében éveken át, rendszeresen, gátlástalanul alkalmazott kegyetlen és önkényes ösztönzési

és fenyegetési módszereket, gyötörte a felpereseket, önkényesen rájuk kényszerítette akaratát, rendszeresen negatív érzelmeket és megítélést fejezett ki irányukba. Ez a magatartás a II. rendű felperesnél érzelmi traumát, az alperessel szembeni fokozott félelmet, szorongást keltett és destruktívan hatott a személyiségére. Az alperes folyamatos fizikai és verbális bántalmazó magatartásával valamennyi felperes önértékelését aláasta, azzal okozati összefüggésben a III. rendű felperesnél érzelmi trauma, szorongás, belső feszültség és regresszív reakciók alakultak ki. Kiemelendő továbbá, az alperes nemcsak az elsőfokú büntetőítéletben foglaltak szerinti veszélynek tette ki a II. és III. rendű felpereseket, hanem a jogerős másodfokú büntető ítélet [35] bekezdésében írtak alapján az alperes magatartásával okozati összefüggésben érzelmi életük elakadt, érzelmi traumát szenvedtek el. Kiegészítendő továbbá az I. rendű felperes által elszenvedett nem vagyoni sérelmek köre azzal is, hogy az alperes az I. rendű felperest nemcsak verbálisan, hanem hosszú éveken át folyamatosan fizikailag is bántalmazta, mely magatartásáért büntetőjogi felelősségét szintén jogerősen megállapította a büntetőbíró. Az elsőfokú büntetőítélet [170] bekezdése is rögzíti, az alperes az I. rendű felperest rendszeresen bántalmazta oly módon, hogy lökdöste, tenyérrel arcon ütötte, leöntötte vízzel, rángatta a haját, kicsavarta a karját, ököllel ütötte a vállát, combját, mellkasát, tárgyakat hajított felé, befogta a száját, miközben rendszeresen obszcén, degradáló kifejezésekkel illette. Mindebből egyértelműen megállapítható, az alperes személyiségi jogot sértő magatartásával okozati összefüggésben a felperesek hosszú éveken át tartó, olyan mértékű nem vagyoni sérelmet, testi és lelki egészségük károsodását szenvedték el, mely maradéktalanul megalapozza az általuk kért sérelemdíj összegét.

[23] Alaptalanul érvelt az alperes fellebbezésében azzal is, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében olyan tényeket vett figyelembe a sérelemdíj összegének meghatározásakor, amit a büntetőítéletek nem tartalmaznak. Túl azon, hogy az alperes fellebbezésében e körben semmilyen konkrétumot nem adott elő, az elsőfokú ítéletből egyértelműen megállapítható, hogy annak tényállása és a sérelemdíj összegének meghatározásánál értékelt körülmények kizárólag a büntetőítéletekben rögzített tényeken alapultak. Az elsőfokú ítélet indokolásának [53]-[55] bekezdése pedig részletesen tartalmazza a sérelemdíj mértékének megállapításakor figyelembe vett, felpereseket ért nem vagyoni sérelmeket.

[24] Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság sem anyagi, sem eljárási jogszabálysértést nem követett el, ezért az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[25] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, a felperesek azonban perköltséget nem számítottak fel, ezért az ítéltábla a Pp. 364. §-a folytán alkalmazandó Pp. 82. § (3) bekezdése szerint nem kötelezte az alperest másodfokú perköltség fizetésére. A le nem rótt 2.400.000 forint fellebbezési illetéket az alperes teljes személyes költségmentessége folytán a Pp. 102. § (6) bekezdése értelmében az állam, míg az alperest képviselő pártfogó ügyvéd díját a Pp. 101. § (3) bekezdésére figyelemmel az alperes viseli.

Dr. Hóbl Katalin s. k.

a tanács elnöke

Dr. Szentpáli Judit s. k.
k.

előadó bíró

Dr. Kollár Zoltán s.

bíró